Р Е Ш Е Н И Е
№ 3516

гр. София, 26.05.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 25.04.2014 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова
ЧЛЕНОВЕ: Ралица Романова
Добромир Андреев

при участието на секретаря Елеонора Стоянова и при участието на прокурора КАЙНАКЧИЕВА, като разгледа дело номер **9616** по описа за **2013** година докладвано от съдия Ралица Романова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – 221 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по жалба на Б. Т. К. (Б.) АД, със седалище и адрес на управление [населено място], район М., [улица], срещу съдебно решение по нахд № 4712/2013г., постановено от Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 8-ми състав, с което е потвърдено Наказателно постановление № 367 от 12.11.2012г., издадено от председателя на Комисията за регулиране на съобщенията (КРС), с което на дружеството е наложено административно наказание - имуществена санкция в размер 1000,00 лв., за нарушение на чл. 331, ал.2, във връзка с чл. 311, ал.1, във връзка с чл. 313, ал.1, т.4 от Закона за електронните съобщения (ЗЕС), във вр. с чл. 336 от ЗЕС.

В касационната жалба са развити подробни съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния закон. Касаторът твърди, че не е доказано извършеното нарушение и незаконосъобразно е ангажирана административно-наказателната му по чл.336 ЗЕС, както и че е изтекъл срока за абсолютната погасителна давност. Изразява искане да бъде постановено решение, с което да се отмени решението на СРС, НО, 8-ми състав по н.ах.дело № 4712/2013г. и спорът решен по същество, като се отмени изцяло НП № 367 от 12.11.2012г. на председателя на КРС.

Ответникът - Комисия за регулиране на съобщенията не е депозирал писмен отговор по подадената касационна жалба и в хода на процеса не изразява становище по нея.
Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на жалбата.
Административен съд – София град, след като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:
Касационната жалба е допустима, предвид обстоятелствата, че е подадена от активно легитимирано лице в законоустановения 14-дневен срок от съобщаването му на обжалваното съдебно решение.
Разгледана по същество същата се явява неоснователна.
Със съдебно решение по нахд № 4712/2013г. Софийски районен съд, НО, 8-ми състав е потвърдил наказателно постановление /НП/ № 367 от 12.11.2012г., издадено от председателя на КРС, с което за нарушение на чл.336 ЗЕС във вр. чл. 331, ал.2, във връзка с чл. 311, ал.1, във връзка с чл. 313, ал.1, т.4 от Закона за електронните съобщения на Б. телекомуникационна компания АД е била наложена имуществена санкция в размер на 1 000 лева.
За да постанови решението си, първоинстанционния съд е събрал като доказателства по делото писмените доказателства, представени с наказателното постановление и приобщени по реда на чл.283 НПК, както и показанията на актосъставителя Д. Д. И..
Въз основа на тях е обосновал правния извод, че законосъобразно дружеството е било санкционирано за нарушение на чл. 331, ал.2, във връзка с чл. 311, ал.1, във връзка с чл. 313, ал.1, т.4 от Закона за електронните съобщения.
Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл.219, ал.1 АПК.
В хода на съдебното производство пред СРС е установено от фактическа страна, че в Комисия за регулиране на съобщенията била извършвана проверка по повод на постъпила жалба от лице, във връзка с твърдяно от него неосъществяване на преносимост на номера. В хода на тази проверка е изискан от лицето договора, обект на изследване в проверката. Лицето заявило, че не пази същия, поради което договорът е изискан от Б. АД, с писмо от 09.03.2012г. до изпълнителния директор на дружеството, като е предоставен срок за изпълнение до 13.03.2012г..
В отговор на полученото писмо служител на Б. телекомуникационна компания АД е посочил, че договорът за фиксиран телефонен номер 058 824 856, сключен между Б. и Ф. Т. не може да бъде предоставен, поради архивиране на договорите от външни лица.
Констатирано е, че с непредставянето на договора, дружеството е нарушило разпоредбата на чл.313 ал.2 вр. чл.311 ал.1 вр. чл.313 ал.1 т.4 от ЗЕС. За това нарушение е съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № В - 144/ 14.05.2012г., въз основа на който е издадено наказателното постановление.
Настоящата инстанция приема, че оспореният съдебен акт е правилен и при неговото постановяване не е допуснато нарушение на материалния закон - касационно отменително основание по чл. 348, ал., т.1 от НПК. Съображенията за това са следните:
При напълно изяснена фактическа обстановка, първоинстанционният съд, анализирайки събраните в хода на производството доказателства, е постановил правилно и обосновано решение. Правилни са изводите на първоинстанционния съд, че при издаване на акта за установяване на административно нарушение и на

наказателно постановление не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да имат за последица незаконосъобразност на наказателното постановление и да налагат отмяната му със законните последици от това.

Административнонаказателната отговорност на Б. АД е ангажирана за неизпълнение на задължение на дружеството по чл.313 ал.1 т.4 от ЗЕС, възникнало по време на извършвана проверка, а именно до предостави при поискване от овластеното за това лице /контролиращия орган/ конкретен документ - договор. Като не е предоставило поискания договор дружеството е осъществило състава на формалното нарушение. Нарушението е на просто извършване и се изразява в бездействие от страна на субекта на отговорността, когато от същия се изисква активно поведение - предоставяне на договора. Причините, поради които не е изпълнено задължението не обосновават изключване на административнонаказателната отговорност, тъй като не са предвидени условия, при които да се изключва съществуването на задължението за представяне на документ при поискване от оправомощените по чл.312 ал.1 ЗЕС служители. Наложената имуществена санкция е определена въз основа на предвиденото в санкциониращата норма и е съобразена с вида и тежестта на нарушението.

Възражението на касатора за изтекла абсолютна давност за реализиране на административнонаказателна отговорност съдът счита за неоснователно. Договорът е следвало да бъде предоставен до 13.03.2012г., което не е изпълнено. Следователно, нарушението се приема за извършено на 14.03.2012г. Съгласно разпоредбата на чл.11 ЗАНН по въпросите на вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготовлението и опита се прилагат разпоредбите на общата част на Наказателния кодекс, доколкото в този закон не се предвижда друго, т.е. в административнонаказателните производства субсидиарно се прилагат институтите, регламентирани в НК, относно обстоятелствата, изключващи отговорността. Такъв характер безспорно има давността за реализиране на отговорността като материалноправен институт. На първо място това произтича от характера й на препятстващо реализирането на отговорността обстоятелство, съгласно чл.24 т.3 от НПК давността е една от предпоставките, при наличието на които наказателното производство следва да бъде прекратено. На второ място - законодателят е предвидил, че след изтичане на определени в закона срокове, реализирането на наказателната отговорност се преклудира. На по-голямо основание това следва да се отнася и по отношение на административните нарушения, които по правило са деяния с по-ниска обществена опасност. От тук следва изводът, че доколкото в ЗАНН липсват изрични разпоредби в тази насока, по въпросите свързани с изтичането, спирането и прекъсването на давностните срокове, както и относно т.нар. абсолютни давностни срокове, приложение намират разпоредбите на чл. 80 и сл. на НК. В частност в процесния случай следва да се приложи разпоредбата на чл.81 ал.3 във вр.чл.80 ал.1 т.5 НК - административнонаказателното производство следва да се счита погасено по давност (независимо от спирането или прекъсването) след изтичане на срок, надвишаващ четири години и половина, считано от датата на извършване на нарушението. В настоящия случай този срок не е изтекъл, с оглед на което искането на касатора се явява неоснователно.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че съдебното решение на СРС, НО, 8-ми състав се явява правилно на основание чл.348 ал.1 т.1 и ал.2 НПК и при условията и по реда на чл.221 ал.2 АПК следва да бъде оставено в сила.

По изложените съображения и на основание чл. 221 ал.2 АПК във вр. чл.63 ал.1, изр.2 от ЗАНН, Административен съд – София град, VII – ми касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение от 26.07.2013г. по нахд № 4712/2013г. на Софийски районен съд, НО, 8-ми състав.

Решението е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.